O.J.D.:
E.G.M.:

EL PUNT AVUI+

Fecha: 23/11/2012
Sección:
Páginas:



O.J.D.: 18014
E.G.M.: 142000
Tarifa: 30365 €

EL PUNT AVUI+

Fecha: 23/11/2012
Sección: POLIDEPORTIVO
Páginas: 10-15



Artur Mas, cap de llista de CiU

"Potser s'haurà de tornar a sortir al carrer"

ADVERSARIS · "No sé si ERC ha estat una garantia total per tenir una bandera a les Nacions Unides" **PROCÉS** · "Cal capacitat de resistència. La societat ha de voler-ho ara i d'aquí a tres anys, quan no ho haguem aconseguit del tot"

Alumnes de totes les universitats catalanes.
Entrevista feta per vint-i-quatre alumnes al Palau de la Generalitat. Són estudiants de periodisme, comunicació, sociologia, infermeria, administració i direcció d'empreses, multimèdia i fotografia.

Creu que aquesta està sent una campanya normal? Quina sensació té personalment i com a candidat després de tot el que està passant?
XEVI XIRGO

La veritat és que espero que algunes coses de les que han passat als seus autors i ideòlegs se'ls girin en contra, que hi hagi un efecte bumerang. Perquè han entrat en una campanya d'intoxicació i calúmnia sense cap fonament, només perquè veuen a venir que nosaltres podem tenir una gran majoria. I això és un escàndol. En un altre país de tradició democràtica ja hi hauria hagut dimissions.

La falta de diàleg és una característica del govern de Rajoy?
ANTONI VERA

Abans de la trobada oficial a La Moncloa, jo m'havia reunit discretament amb el president Rajoy i amb moltes hores per davant, sense la pressió de respondre davant dels mitjans de comunicació. De diàleg, n'hi havia hagut. Però ara no hi ha un actitud prou oberta en les institucions estatals en conjunt per entendre la magnitud del moviment que hi ha a Catalunya. Es pensen que això és una cosa passatgera. Intento explicar-los que els moviments són molt de fons, que hi ha molts joves que ho tenen molt clar i això és una força de reserva immensa. Tot el que ve de Catalunya, d'entrada i de sortida, és un no. Difícilment seria diferent amb altres tipus de govern. És una constant de la política espanyola.

Va declarar que, un cop Catalunya hagi assolit els seus objectius nacionals, no es tornaria a presentar. S'ha encetat una batalla per la seva successió?
MARTA ESCOBAR

Vaig prendre aquesta decisió perquè un procés així només es pot encarar amb molta força per part del president del país, i amb molta legitimitat democràtica. Com que he de demanar que se'ns doni aquesta força prestada, havia de deixar clar que és limitada en el temps. ¿Això pot despertar dins de la nostra formació política moviments de gent que pren posicions? En aquest moment, no detecto res en aquest sentit. Al partit estan prou conscienciats de la magnitud i de la transcendència del moment perquè això passi per sobre de qualsevol altra cosa. Serà lògic que, quan arribi el moment, els moviments hi siguin. És bo que dins de les formacions hi hagi gent diversa que aspiri a tenir la representació màxima, però això haurà de ser d'aquí a uns anys.

Partint de la base que CDC vol l'estat propi, no seria més fàcil posar al capdavant d'Unió Jo-

Universitat Internacional de Catalunya | Direcció de Comunicació

O.J.D.:
E.G.M.:

EL PUNT AVUI+

Fecha: 23/11/2012
Sección:
Páginas:



O.J.D.: 18014
E.G.M.: 142000
Tarifa: 30365 €

EL PUNT AVUI+

Fecha: 23/11/2012
Sección: POLIDEPORTIVO
Páginas: 10-15



Una estudiant pregunta a Mas sobre la reversibilitat del procés en una Catalunya independent ■ ANDREU PUIG

sep Maria Vila d'Abadal?
IVETTE BALLESTEROS

Som una federació de dues formacions. Cadascuna té la seva autonomia i les decisions que es prenguin a UDC no corresponen a la gent de CDC. Qui ha d'encapçalar Unió? Qui decideixi Unió. No sóc militant ni dirigent d'Unió. Sí que sóc president de CiU, i anem plegats, per exemple, a tots els processos electorals. Val la pena recordar que un procés així requereix que molta gent que no pensa exactament el mateix, però que és capaç d'anar en la mateixa direcció, pugi al tren. Si som tan puristes serem molts menys i tindrem menys possibilitats d'èxit. Una condició bàsica és que hi hagi una majoria social molt àmplia, i Catalunya té una societat molt diversa. Això requereix que no filem tan prim, buscant un grau d'identificació al cent per cent. Amb un grau d'identificació alt n'hi ha prou.

L'augment de les taxes universitàries ha suposat una millora del sistema? Als seus fills els enviaria a estudiar al sistema universitari català?
GEMMA ESPIGARES

L'augment del nombre de matrícules ha servit per aguantar el sistema en un moment de màxima tensió pressupostària. De retallades, n'hi ha a tot arreu dins de les administracions. Al nostre país i als altres. A la universitat, també. Val a dir que en alguns camps les retallades són menors que en d'altres: en el de la sanitat, l'ensenyament, dels serveis socials. A la universitat hi ha hagut retallada de despesa i uns majors ingressos per la via de les matrícules. Serveixen perquè les retallades no hagin de ser més grans. L'increment es paga en funció de les capacitats de renda de cada família. Les persones sense possibilitats econòmiques tenen un sistema garantit per seguir accedint-hi sense haver de pagar. Els meus fills han anat a tot tipus d'universitats. Tots a universitats catalanes; alguns encara hi van. Algun ha anat a la universitat pública perquè va poder accedir-hi per nota i, els que no van poder per nota, han anat a una universitat privada.

S'està destruint l'estat del benestar. Hi continuarà havent retallades o més impostos?
MARIA ODINA

No es pot parlar de destrucció de l'estat del benestar. Una altra cosa és que es parli de retallades o de reformes. El sistema sanitari segueix funcionant molt bé. L'ensenyament primari i secundari està funcionant raonablement bé. Estem començant a rebaixar els índexs de fracàs escolar. Els sistemes de serveis socials, l'atenció a la pobresa entre la part pública i la privada funcionen. L'estat del benestar no està destruït; està en part amenaçat. Els pilars es mantenen però el que no és tan fonamental, encara que sigui important, s'ha hagut de retocar. Què es pot fer per intentar que no hi hagi una afectació greu sobre l'estat del benestar? Hi ha dos camins. Un és entrar en una via de creixement econòmic. L'altre és que Catalunya pugui disposar millor dels seus recursos. És el tema del pacte fiscal i de l'estat propi. Si pogués viure dels seus recursos, tindria 16.000 milions l'any. Això permetria apuntalar l'estat del benestar, engreixar el creixement econòmic del país. És evident que no ens els podríem quedar tots, perquè hi ha una part de despeses que ara no tenim, però el saldo positiu seria molt important. No es pot dir que no es faran més retallades. Si volem tenir un mínim de credibilitat, el que no podem fer és enganyar la gent. Procurarem que n'hi hagi tan poques com sigui possible i les farem amb el millor criteri.

Hi ha una gran il·lusió desfermada a gran part del país. En cas que el procés fallés, això podria enfonsar la societat catalana durant molts anys?
SERGI BAYÓ

Quan et fiques en un procés així no tens la garantia total de l'èxit. També hem de saber que si les majories són molt sòlides, si hi ha una actitud democràtica molt clara, amb un to molt correcte i positiu en l'explicació, i si es fa tot amb absència de violència, fins i tot de violència verbal, tenim molta legitimitat per arribar-hi. Però no depèn només de nosaltres. En el cas que Catalunya es plantegés fer una declaració unilateral d'independència sense tenir en compte ni Espanya ni la Unió Europea, ens podríem llançar a la piscina. Però aleshores hem de saber que entrem en un terreny no ja desconegut sinó tremendament perillós. El que no pot ser és que Catalunya surti d'aquest procés aïllada. Ha de sortir-hi dins de la UE i, si pot ser, dins de l'euro. Això dependrà també que els altres països (inclòs l'Estat espanyol) estiguin disposats a parlar amb nosaltres. Cal capacitat de resistència. Si la societat realment ho vol, ha de voler-ho ara i d'aquí a tres anys, quan encara no ho haguem aconseguit del tot i estiguem en el procés.

Què opina de la carta que van enviar els eurodiputats catalans a la Comissió Europea contra una intervenció militar a Catalunya? Alícia Sánchez-Camacho va dir que era una acció irresponsable, literalment.
BÀRBARA MOLAS

Una acció irresponsable, no ho

RETALLADES
"L'estat del benestar no està destruït; està, en part, amenaçat. Els pilars es mantenen"

'EL MUNDO'
"Això és un escàndol"

L'entrevista a la tele

Canal Terrassa Vallès	(14:30)
VOTV	(18:30)
Vallès Visió	(18:05)
Canal Taronja Central	(14:30)
Canal Taronja Osona	(20:30)
Canal Taronja Anoia	(20:20)
Costa Brava TV	(18:30)
Empordà TV	(21:30)
TV Ripollès	(14:30)
L'Ebre TV	(22:00)
TVV	(22:30)
Canal Reus TV	(23:00)
Pirineus TV	(13:00)
El 9 TV	(16:00)
TV Manresa	(22:00)
TV Girona	(18:30)
Molins Rei TV	(21:00)

la xarxa

Universitat Internacional de Catalunya | Direcció de Comunicació

O.J.D.: 18014
E.G.M.: 142000
Tarifa: 30365 €
EL PUNT AVUI+
Fecha: 23/11/2012
Sección: POLIDEPORTIVO
Páginas: 10-15

Artur Mas, cap de llista de CiU



ANDREU PUIG

és. Es pot discutir si és eficaç o no. Però si la van fer bastants eurodiputats catalans, no tots, és perquè un militant destacat del PP i vicepresident del Parlament Europeu va dir el que va dir. Si no s'haguessin dit determinades bestieses, no hagués existit la reacció. Una altra cosa és que tampoc es pot fer veure que l'Estat espanyol estigui pensant en una intervenció militar. Afortunadament, tenim una democràcia que en part està consolidada i que no portarà a bestieses històriques.

La despesa dels canals de televisió és necessària? Els 300 milions dels mitjans de comunicació públics no es podrien destinar a sanitat o educació?
AMANDA LUESMA

Són 260 milions. Quan vam arribar al govern eren 335. Només en dos anys s'ha rebaixat 75 milions l'aportació a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Hi ha hagut un esforç de contenció molt important en un moment en què la publicitat baixa. En l'aportació pública als mitjans privats també hi ha hagut una reducció molt important de dos anys ençà. Estem concentrant el nombre de canals en una oferta televisiva més compactada. El nostre país, si ha de ser com qualsevol altre, necessita una televisió i una ràdio nacionals públiques de qualitat. També hi ha d'haver ajustos, i hi són, i austeritat, i hi és, i fins i tot pot ser que en els propers temps hagi de ser més pronunciada. Ningú renuncia als mitjans, tampoc els països que estan en una situació més crítica.

En cas que l'executiu de Mariano Rajoy decidís claudicar i donar el pacte fiscal, què passaria amb l'estat propi?
CRISTINA VIZCAÍNO

Ras i curt: en aquest moment amb el pacte fiscal no n'hi ha prou. La societat catalana s'està movent en un altre registre. Si el 25-N es comprova que és així, serà evident.

Quan vostè era estudiant, què hauria pensat si un conseller li hagués recomanat anar a servir cafès a Londres?
LAIA COLL

Hi ha un problema en el nostre ensenyament d'idiomes en general. És una de les assignatures que encara tenim pendents en aquest país. Cal millorar-ho des de la base: a l'escola primària, a la secundària, a la formació professional i a la universitat. A l'FP estem avançant. S'hi està posant l'anglès obligatori. Aquest és el camí. El que diu el conseller Mena és un recurs dialèctic. No ataca el problema de base, que el tenim a l'escola. El que vol dir és que els que en tinguin l'oportunitat i vulguin anar a fora un temps ho facin, encara que no sigui a treballar en la seva estricta disciplina acadèmica o professional. No és el mateix estudiar un idioma a l'escola, en un àmbit cultural català o castellà, que aprendre'l *in situ*.

Molta gent veu sobtada l'aposta que fa per l'autodeterminació. El poden acusar de populisme, d'apropiar-se el moviment de l'11-S, de dissimular les retallades i de tapar escàndols com el del cas Palau. Com els convenceria perquè el votessin?
JAUME TORRENT

El primer que els diria és que, com el vot és personal i secret, el 25-N poden fer el que vulguin. Ningú els obliga a votar CiU ni a mi. Per mi era més còmode no entrar en un procés electoral. Tenia un argument per no convocar les eleccions, estava a la meitat del mandat. Tenia dret a dir: "Escolteu, falten dos anys per les eleccions, ens han dit que no al pacte fiscal, no hi ha recorregut, hi ha un milió i escaig de persones al carrer en una manifestació immensa, però jo no en faig massa cas i d'aquí a dos anys ja en parlarem." I mentrestant seguim administrant el dia a dia. Us asseguro que, dins de la incomoditat del moment, viuria amb més comoditat. Si m'hi he posat i ho faig dient que no em presento a les eleccions per prometre que no hi haurà més retallades i, per tant, no faig el discurs fàcil, sinó el responsable, és per una sola raó. I és que hem de passar la veu del carrer a les urnes. La gent s'ha de fer responsable d'aquest procés nou.

El seu partit està immers en assumptes fiscals tèrbols, l'índex de pobresa s'ha disparat, han augmentat els problemes socials... Per què defensen el dret de decidir dels catalans i en canvi no defensen que els implicats directament en la universitat puguin decidir?
HÈCTOR XAUBET

Sobre els assumptes tèrbols, tots estan en processos judicials, sense excepció. Si es confirma que hi ha irregularitats, hi haurà penes, sentències i responsabilitats. Si es confirma que no, tot aquest rebombori voldrà dir que era un gran suflé. Sobre l'afectació de la gent per la recessió econòmica, tot el que s'està fent és per intentar que això sigui diferent. Si algú té solucions màgiques per treure'ns d'aquest pou, el que ha de fer és organitzar-se i presentar-se a les eleccions. No tenim el poder polític per afrontar totes les solucions necessàries. Les que podem les afrontem amb valentia política i coratge, perquè no són agradables. Sobre les universitats, jo us proposo una cosa: si del que es tracta és que hi hagi autonomia total, que hi sigui del tot per prendre totes les decisions. Aquest procés de nova governança de la universitat el fem amb diàleg permanent amb els que dirigeixen la universitat, els equips rectors i els consells socials. La pregunta que ens hem de fer és: la universitat no hauria de ser el més avançat de la societat? I aquesta universitat és el més avançat quant a estructures, quant a capacitat d'adaptació dels temps canviants, quant a agilitat? La nostra sensació és que no. No ho veig com un drama, sinó com una oportunitat.

Intermón Oxfam ha fet una crida d'alerta sobre la cooperació al desenvolupament a Catalunya. Com valora l'aportació catalana amb relació als compromisos europeus i al que aporten altres comunitats?
GEISEL GARCÍA

És evident que en els temes de cooperació hi ha hagut retallades molt importants. Aquí i a tot arreu. Hi ha un Tercer Món amb el qual s'ha de cooperar, i és un objectiu prioritari. Però també hi ha un Quart Món que està creixent. Això requereix que hi hagi una prioritització per la gent que està en una gran precarietat i marginalitat. No podem pretendre mantenir sense retallades la cooperació internacional i fer-les en la cooperació a casa nostra. Quan tinguem les finances públiques equilibrades, hem de tornar a l'objectiu dels percentatges internacionals. Havíem fet un esforç molt important. L'hem hagut de disminuir temporalment.

Molts joves amb talent i formació universitària han de marxar

ANTICIPADES
"Hem de passar la veu del carrer a les urnes. La gent s'ha de fer responsable d'aquest procés"

CAS PALAU
"Si es confirma que hi ha irregularitats, hi haurà penes. Si no, voldrà dir que tot era un gran suflé"

NACIONALITATS
"Un espanyol podria mantenir l'espanyola, tenir la doble nacionalitat o la catalana"

UN ESTAT A LA UE
"Oi que no muntarem un exèrcit català en els temps actuals?"

JOVES
"Catalunya ha de ser una terra de talent. Hem de procurar que els d'aquí no marxin"

Universitat Internacional de Catalunya | Direcció de Comunicació

O.J.D.:
E.G.M.:

EL PUNT AVUI+

Fecha: 23/11/2012
Sección:
Páginas:



O.J.D.: 18014
E.G.M.: 142000
Tarifa: 30365 €

EL PUNT AVUI+

Fecha: 23/11/2012
Sección: POLIDEPORTIVO
Páginas: 10-15







a fora perquè no troben oportunitats aquí. No són aquests joves talents els que han d'empènyer cap endavant?
MIREIA SANZ

Si la pregunta no la generalitzem, hi estic d'acord. De vegades el risc que tenen aquest tipus de reflexions és que sembla que això sigui un procés general i, en el fons, és minoritari. És veritat que hi ha gent molt ben formada que marxa, però alguns ho fan perquè volen tenir aquesta experiència, potser tindran ganes de tornar després. N'hi ha uns quants que marxen perquè no troben feina i és el contrari del que s'hauria de produir: hem de ser un territori que capta talent. També hi ha molta gent de fora que ve a treballar i a fer recerca aquí. Si mireu els índexs dels últims deu anys de gent qualificada que ve a investigar, veureu que són boníssims dins de l'Estat espanyol. Catalunya ha de ser una terra de talent. Hem de procurar que els d'aquí no marxin, si no ho volen, i que els altres segueixin venint.

Si Catalunya aconseguís ser un nou estat d'Europa, com se'ns etiquetaria als espanyols que, com jo, vivim a Catalunya? La paraula *estranger* em sembla una mica dura.
SOFÍA CADENAS

Ningú ha dit que s'hagi de ser estranger. Tenim un munt de residents europeus que viuen a Catalunya i no han deixat de ser alemanys, ni francesos, ni belgues, ni holandesos, ni anglesos, i viuen aquí i voten aquí a les municipals, si volen. Tots els fills i néts d'espanyols que se'n van anar a Llatinoamèrica, si ho demanen, passen a tenir la nacionalitat espanyola i en canvi segueixen vivint als països llatinoamericans. Per tant, un ciutadà espanyol que volgués viure aquí podria tenir la nacionalitat espanyola, la doble nacionalitat o la catalana. El sistema no pot ser més amable. Aquests plantejaments són molt llaminers i desperten passions. Però quan t'ho mires objectivament, veus que tot això es treu de context per intentar crear un conflicte.

Fa tres-cents anys que ens barallem per la sobirania catalana; ara que marxem d'Espanya, per què hem de regalar-ne a la UE? No ens podríem gestionar nosaltres mateixos? Hi ha casos, com ara Suïssa i Noruega.
POL SERRANO

El nostre camí és la UE. Ja hi som. Suïssa no hi ha estat mai. Noruega, tampoc. Nosaltres hem treballat molt per ser-hi. Ara marxarem de la UE i de l'euro per anar on? Noruega té un munt de petroli, té assegurada la seva vida per moltes dècades. Suïssa és un cas especial, amb unes normes de funcionament completament diferents. Són dos casos d'èxit, és veritat. Són dos dels països més rics del món en renda per càpita i dels més competitius, cosa que vol dir que la dimensió no és un problema. Ara bé, ens equivocaríem fent aquest plantejament fóssim a la societat catalana, la resposta seria que no. Tots els estudis sociològics ens ho diuen.

M'agradaria tenir una bandera catalana a la seu de les Nacions Unides. Em recomana votar-lo a vostè o dono suport a ERC?
MARC CASSANY

Si t'ho he de recomanar, et recomano que em votis a mi. Però si no te'n refies del tot, la teva tria és la que compta. T'ho has de pensar bé. Si a nosaltres se'ns retreuen certes actituds, també s'hauria de repassar què ha passat amb ERC aquests darrers anys. No sé si per tenir una bandera a les Nacions Unides ha estat una garantia total. No opino sobre això. Hi poso un interrogant. Se'ns poden criticar moltes coses, però ho estem explicant d'una manera seriosa, serena i sense enganyar ningú. Això ens portarà a tenir una bandera a les Nacions Unides? No ho sé amb tota seguretat. Val la pena intentar-ho? Crec que sí. Tenim algun altre camí? Crec que no. De moment, no ens l'han ofert. Si en surt un altre, fantàstic, i si la majoria de Catalunya s'hi apunta, hi reflexionarem. Però en aquests moments les sortides que tenim són aquestes. Això s'ha de fer amb algunes grans majories a la societat? Evidentment. Si CiU no s'hi hagués posat, aquestes majories hi serien? Penseu-hi, també. Potser no. I en canvi, ara hi poden ser, perquè una força central com la nostra s'hi ha posat i perquè jo, si em permeteu la immodèstia, he intentat passar per sobre de les forces polítiques, inclosa CiU, i m'he posat al costat d'un procés que va més enllà dels partits, que és molt transversal, que inclou gent d'origen i cognoms catalans i gent d'origen i de cognoms no catalans.

Si fos un ciutadà anònim, entendria que avui es mantinguin sous vitalicis i dietes a polítics quan es retallen serveis bàsics com ara l'educació i la sanitat?
LAIA TURMO

A la funció pública del nostre país, en els darrers tres anys se'ls ha reduït el sou entre un 10 i un 12% en els nivells més baixos i un 30% en els més retribu-

LA CARA B DE L'ENTREVISTA

Litúrgia universitària i el Mas 'style'

Han quedat a la plaça Sant Jaume per entrar tots junts a Palau. Algun estudiant es presenta amb la maleta. És divendres i hi ha una regla d'or per als universitaris no residents a Barcelona: el cap de setmana es passa a casa. Sovint les entrades als edificis institucionals es fan llargues. Massa paperassa. Però avui tot està previst i els vint-i-quatre alumnes s'escolen en filera fins al pati dels Tarongers com una serp ràpida i decidida. El Tàpies de la sala del govern s'entreveu per una porta. Però ja s'entén que no serà allà, no, sinó a pocs metres. La cambra és àmplia i amb una taula en forma de u. Tothom agafa lloc i el centre queda buit per al candidat. Artur Mas arriba tard. Un parell d'estudiants comenten que sembla mentida, quins nervis. La pedra del Palau, el president, tot impressiona. Vindrà amb els guardaespatlles? "Perquè tenir els mossos allà davant, tota l'estona, es farà estrany", fa una noia.

> Els estudiants s'alcen per intervenir, amb el micròfon a la mà. "Aquí és evident que no mano jo...", bromeja Mas.

De sobte tot s'accelera. Mas entra acompanyat del cap de premsa i un agent de seguretat se situa davant de la porta amb elegància i discreció. Un professional. Mas saluda els estudiants un per un donant-los la mà. Una giragonsa al voltant de la sala i comencem. Les preguntes es formulen per ordre de situació dels estudiants: de dreta a esquerra del candidat. S'alcen per intervenir, amb el micròfon a la mà. "Aquí és evident que no mano jo...", bromeja Mas. I es relaxa una mica l'ambient. La litúrgia és simple. Primer es presenten: nom, estudis, universitat, edat i lloc de naixement. Es pregunta de vostè i amb una correcció de manual. Els detalls no li passen per alt: Mas s'apunta el nom i el cita expressament cada cop. Escriu en un foli blanc amb un bolígraf Bic. Sempre gasta aquesta marca. Ni plomes ni estris luxosos. Austeritat calvinista? Mas *style*. Del primer al vint-i-quatrè i ja hem acabat. De nou al pati, sota els arbres farcits de taronges menudes, Mas s'acomiada dels joves un per un."Felicitats, president, i no afluixi", li demana un. "Molta sort", li desitja un altre. Fotografia de grup davant de l'escultura de Sant Jordi. Tots ells, uns cavallers.



Odei A.-Etxearte

Universitat Internacional de Catalunya | Direcció de Comunicació

O.J.D.: 18014
E.G.M.: 142000
Tarifa: 30365 €
EL PUNT AVUI+
Fecha: 23/11/2012
Sección: POLIDEPORTIVO
Páginas: 10-15

Artur Mas, cap de llista de CiU



its. Als països del món, als expresidents els donen un cert estatus perquè no es dediquin a altres coses una vegada pleguen. Si algun se'n va al món privat, no té perquè tenir una cobertura pública. Si considerem Catalunya un país, no ha de ser un drama total. Sobre els sous dels diputats, en la política no hi ha hores ni, moltes vegades, caps de setmana. Si us entreteniu a dividir el que cobra un diputat al Parlament i li seguiu els horaris, amb els caps de setmana inclosos durant tot l'any, i mireu el que cobra per hora, potser ja no ho plantejareu així. Us trobareu amb retribucions per hora de 25 i 30 euros. Compareu-les amb altres coses que coneixeu del vostre dia a dia.

Com hauríem de reaccionar els ciutadans si des de Madrid ens tombessin la consulta, ens suspenguessin l'autonomia i ens empresonessin el president?
JORDI CAPELL

Si em passa això, no us demanaré que em porteu tabac a la presó perquè no fumo... No passarà. Crec que és un escenari impensable. Voldria dir que tot el recorregut de la democràcia espanyola no hauria tingut cap sentit. Penso que, malgrat les limitacions, hi ha prou maduresa democràtica a l'Estat per no arribar a aquests escenaris completament absurds. Si que tinc clar que, com ens posaran totes les dificultats possibles i més, és molt important que a Catalunya hi hagi un bloc homogeni i molt conscienciat que faci pinya a les eleccions, a la consulta i, quan calgui, al carrer, de manera absolutament pacífica, constructiva, etc. És possible que s'hagi de tornar a sortir al carrer i de manera més nombrosa que l'11 de setembre. No ho proposo però no ho descarto. La gent ha d'estar disposada a fer aquestes accions de pulcritud democràtica, perfectament pacífiques, perquè és quan ens guanyem l'opinió pública a tot el món.

L'adjudicació de llicències de ràdio i televisió de cobertura estatal són competència de l'Estat. Amb la independència, perdríem l'oferta de canals i ràdios que tenim actualment?
MARIONA GÓMEZ

En circumstàncies normals, entenc que no. L'interès dels de fora és mantenir el mercat d'aquí. Catalunya representa un 20% de l'economia espanyola. Qui hi renunciarà? Ara que el món és obert i podem veure canals de tot el món, per què no hem de poder veure els canals d'àmbit estatal? I a més amb una població que en gran part és castellanoparlant. No hauríem d'arribar a l'absurd total, fins i tot al ridícul, del que ha passat entre el País Valencià i Catalunya. En l'era de la comunicació, tenim pantalles fosques per part de pobles veïns de cultura compartida i de parla comuna. És la més gran de les estupideses.

S'ha criticat molt el centralisme de Madrid, però, no es viu a Catalunya amb Barcelona?
ALBA SABATÉ

Una certa centralització a la capital hi serà sempre. A Catalunya, pel pes que té Barcelona, encara més. Què ens falta? Algunes bones comunicacions. Si les infraestructures són les que han de ser, i cada vegada ho són més, les distàncies a casa nostra són relativament petites. Amb l'alta velocitat ferroviària, quan Girona estigui connectada, les distàncies entre les quatre capitals seran molt petites. L'eix transversal entre Lleida i Girona s'està desdoblant: tindrem una autovia. La descentralització dels serveis és molt gran. Si mireu, poble per poble, el nivell de serveis que hi ha i el compareu amb el de fa quinze anys, la pel·lícula és totalment diferent.

Si en un estat català independent una majoria social volgués fer marxa enrere, seria reversible el procés?
LAURA GOST

Si diem que amb la majoria d'un poble s'ha de poder constituir un estat propi, en el cas contrari ha de ser el mateix. El principi democràtic tant val en un sentit com en un altre. Una altra cosa és que aquells amb els quals et vols tornar a ajuntar t'acullin, fet que ja no depèn de tu. Però crec que això no es produirà.

Quines competències estaria disposat a cedir a la UE?
MIREIA PRAT

Totes aquelles que considerem que a escala europea estan més ben gestionades. En faig una llista ràpida. La defensa. Oi que no muntarem un exèrcit català en els temps actuals? Les relacions diplomàtiques d'alt nivell; la gran política d'immigració, de control de fronteres i duanes; la política monetària, que ja està cedida; la política de canvi de moneda, que també està cedida; la política macroeconòmica; el disseny i el finançament de les infraestructures de gran interconnectivitat europea; el control de l'espai aeri, i les polítiques de sostenibilitat o d'energia. Quina és la nostra llista? Màxima capacitat legislativa sobre les polítiques de proximitat: sanitat, ensenyament, universitats, transport públic, habitatge, seguretat interior, serveis socials, microeconomia, suport a les empreses, gestió d'infraestructures internes, capacitat de recaptar tots els impostos i de modificar-los. Què és el que no té la funció que tenia? Els estats tradicionals. L'Estat espanyol és massa gran per ocupar-se de determinades coses i massa petit i heterogeni per ocupar-se d'altres. Millor que s'ocupi de les grans polítiques una UE integrada, que idealment serien uns Estats Units d'Europa.

Se sent responsable del fet que més del 20% de la població està en risc de pobresa?
POL MASDEU

Em sento responsable de tot el que passa al país, del bo i del dolent. En aquest terreny, però, no hem disminuït els recursos públics. És una excepció. Ara bé, encara que tinguem els mateixos recursos, com hi ha més gent en aquesta situació, arriben a menys gent. Si tenim un problema del 20% de risc de pobresa en plena recessió, seria pitjor que en els moments de creixement tinguéssim un nivell del 17 o el 18%. És un problema estructural del país. No es donen oportunitats de progrés individual com caldria i segurament no es distribueixen els recursos amb prou equitat perquè deixi de ser així. Crec que aquesta és la reflexió de fons. ■

DIPUTATS
"Si dividiu el que cobren, us trobareu amb retribucions per hora de 25 i 30 euros"

FILLS
"Algun ha anat a la universitat pública i, els que no van poder per nota, han anat a una privada"

COOPERACIÓ
"Quan tinguem les finances públiques equilibrades, hem de tornar als objectius internacionals"

BARCELONA
"Una certa centralització a la capital hi serà sempre"

Universitat Internacional de Catalunya | Direcció de Comunicació

O.J.D.:
E.G.M.:

EL PUNT AVUI+

Fecha: 23/11/2012
Sección:
Páginas:



O.J.D.: 18014
E.G.M.: 142000
Tarifa: 30365 €

EL PUNT AVUI+

Fecha: 23/11/2012
Sección: POLIDEPORTIVO
Páginas: 10-15





Moments diversos de l'entrevista. Abans de començar, al pati dels Tarongers; alguns estudiants formulant les preguntes que s'havien preparat; Mas responent-les i, sobre aquestes línies, tots els universitaris en una fotografia de grup feta al Palau, davant de l'estàtua de Sant Jordi ■ ANDREU PUIG

1. JORDI CAPELL IBIZA.
Estudiant de fotografia i creació digital a la UPC, 45 anys.
2. LAIA TURMO VIDAL.
Estudiant de multimèdia a la UPC, 21 anys.
3. MARIONA GÓMEZ NADAL.
Estudiant de periodisme a la URL, 22 anys.
4. ALBA SABATÉ GAUXACHS.
Estudiant de periodisme a la URL, 21 anys.
5. SOFÍA CADENAS RODRÍGUEZ.
Estudiant de periodisme a la UAO CEU, 21 anys.
6. AMANDA LUESMA DOMÍNGUEZ.
Estudiant de periodisme a la UIC, 21 anys.
7. CRISTINA VIZCAÍNO DESPLÀ.
Estudiant de periodisme a la UIC, 19 anys.
8. SERGI BAYÓ CAMPS.
Estudiant de periodisme a la URV, 20 anys.
9. BÀRBARA MOLAS GREGORIO.
Estudiant de periodisme a la URV, 21 anys.
10. MIREIA SANZ ESTAPÉ.
Estudiant de doctorat en periodisme a la UAB, 27 anys.
11. GEISEL GARCÍA GRAÑA.
Recerca en Comunicació i Periodisme a la UAB, 27 anys.
12. JAUME TORRENT FONT.
Estudiant de comunicació cultural a la UdG, 23 anys.
13. GEMMA ESPIGARES TRIBÓ.
Estudiant d'infermeria a la UdL, 24 anys.
14. HÈCTOR XAUBET AREALES.
Estudiant de sociologia a la UB, 24 anys.
15. LAIA COLL PASCUAL.
Estudiant de comunicació cultural a la UdG, 21 anys.
16. POL MASDEU CAÑELLAS.
Estudiant de periodisme de la UPF, 21 anys.
17. MIREIA PRAT DURÁN.
Estudiant de periodisme a la UPF, 21 anys.
18. MARTA ESCOBAR MARTÍ.
Estudiant de periodisme a la Universitat de Vic, 23 anys.
19. LAURA GOST SEGUÍ.
Estudiant de comunicació a la UOC, 19 anys.
20. IVETTE BALLESTEROS MURLÀ.
Estudiant de periodisme a la Universitat de Vic, 21 anys.
21. ANTONI VERA MONTANÁ.
Estudiant de comunicació a la UOC, 34 anys.
22. MARIA ODINA MORENO.
Comunicació audiovisual i periodisme a la UdL, 21 anys.
23. POL SERRANO PUEYO.
Estudiant de periodisme a la UAO CEU, 24 anys.
24. MARC CASSANY ALEMANY.
Estudiant d'administració i direcció d'empreses a la UB, 24 anys.

LA CRÒNICA

Preparin-se

Els vint-i-quatre estudiants que entrevisten Artur Mas provenen de diversos punts de la geografia universitària catalana. També de diferents geografies ideològiques i sensibilitats socials. Pregunten amb accent de Lleida, de Girona, de Barcelona, de l'Ebre, de Mallorca. Són dos estudiants per cadascuna de les dotze universitats que han participat en les entrevistes als candidats al llarg de la campanya. Uns dies abans de l'entrevista, el diari els va citar a l'hotel Fonda España, un històric establiment a tocar de les Rambles, d'ambientació modernista, convertit en hotel amb l'Exposició del 1888, en ple renaixement cultural i polític, quan la burgesia catalana somiava prendre les regnes de l'Estat espanyol i comandar-lo de forma pactada amb els aparells funcionarials i militars de Madrid. Ara no queda res d'aquell somni generacional, ni dels intents de comandament compartit, de fet fins i tot es fa estrany parlar avui de burgesia catalana quan mirem la composició accionarial de l'antiga Fecsa, d'Agbar, de la Seat, de les grans corporacions que operen al país. Sí que ha quedat l'hotel Fonda España i el grup d'estudiants que s'hi reuneixen per preparar l'entrevista. Una nova generació. Ambicions renovades, esperit crític, i ganes de construir-se el propi futur.

No es coneixen entre ells. La gran majoria estudien periodisme o estudis relacionats amb la comunicació, però també hi ha un futur sociòleg, una futura infermera, un estudiant del món de l'empresa. La que ve de més lluny: la Geisel, que és cubana i està fent el doctorat en periodisme a la Universitat Autònoma i observa amb interès el procés polític que viu Catalunya. També hi ha la Sofía, que és de Lleó i ha vingut a estudiar la carrera a Catalunya, i l'Amanda, de Tenerife, i els que han nascut aquí però mantenen vincles familiars arreu de l'Estat. Els Garcia, que diria un videopublicista del PP. "L'opinió que hi ha fora de Catalunya sobre el que està passant aquí és esbiaixada perquè hi ha molts estereotips falsos", afirma una estudiant, i els altres que es troben en aquesta situació fan que sí amb el cap: "Jo, que no en sóc gaire partidària, de la independència, em trobo gairebé defensant-la quan sóc allà", diu una altra estudiant.

Tots coincideixen que aquest és el gran tema de les eleccions: l'estat propi, la independència, la secessió, com es vulgui dir. No tots hi estan d'acord, en la independència, però sí la majoria. Molts van anar a Barcelona l'Onze de Setembre. Això sí, avisen que no deixaran escapar l'oportunitat de preguntar al candidat per les taxes universitàries, per les retallades, pel cas Palau i les presumptes irregularitats, pel dèficit de la Generalitat dels darrers dos anys. El futur? L'optimisme és majoritari. Molt majoritari. Algú va dir por? Les generacions anteriors viuen amb angoixa la possibilitat, sovint confirmada, de perdre per la claveguera de la crisi l'estatus aconseguit les darreres dècades, i compadeixen els que han de començar en plena crisi. Però ells, en canvi, cap por. Parlen amb entusiasme de l'era digital, dels espais de llibertat i participació que obren les noves plataformes, de les oportunitats professionals que ells mateixos es poden construir. Disposats a cobrir les mancances que veuen en la professió, en el país, en el món. Preparin-se, que vénen.



David Marín

Universitat Internacional de Catalunya | Direcció de Comunicació